DE FIT A FIT JORDI DURÓ

Trump acapara les notícies donant un titular cada dia

JORDI DURÓ

ENRAONEM DEMÀ Toni Soler

Blanca Lacasa

periodista i escriptora

“A una mare l’has d’estimar perquè sí?”

LAURA G. VELA

Blanca Lacasa (Madrid, 1972) és periodista i escriptora. És autora, entre d’altres, de la novel·la *El accidente* (Libros del Asteroide) i de l’assaig *Las hijas horribles* (Libros del K.O.), que analitza les relacions entre mares i filles.

Que important que és Vivian Gornick...
Quan vaig començar *Vincles ferotges* subratllava el llibre, fins que em vaig adonar que ho subratllava tot. És una dona d’una altra edat i d’un altre continent... i tot el que diu em ressona. Aquí vaig plantejar-me que hi havia una transversalitat que no era normal.

I decideix investigar les relacions mare-filla.
I saber per què són tan complicades. S’han escrit molts llibres psicoanalítics, però a mi m’interessen els patrons culturals, sociològics i polítics que expliquen la transversalitat.

Per exemple?
Hi ha generacions de mares que ho han sigut sense gairebé plantejar-s’ho, i aquesta maternitat ha esborrat la pròpia identitat. Les filles són gairebé la seva realització vital.

Això als homes no els passa?
Durant les entrevistes em va sorprendre com moltes dones podien passar hores parlant de la relació amb la mare. I quan arribava el moment del pare hi havia poc a dir. Els estàndards d’un i de l’altre són diferents. La pressió que tenim les dones ens crea autoexigència en tots els camps: en el laboral, en el de les amistats i també en el de la família.

En què és nociva aquesta exigència?
Desemboca en una cosa que pateixen molt les dones: la culpa i la por.

Quina és la culpa de la filla?
No complir les expectatives, no ser la filla perfecta que vol la mare. I si les complís, tampoc serien les que esperava. Aquest és el tema, hi ha una mena d’insatisfacció permanent.

Però és que... com es pot correspondre a l’amor d’una mare?
T’ha donat la vida. El deute és infinit i etern. I és una arma que moltes mares poden fer servir per fer-te sentir culpable i retenir-te.

Retenir-te?
Durant les entrevistes del llibre, quan preguntava en quin moment havien sentit un punt de ruptura amb la mare, moltes deien: “Quan me’n vaig anar de casa”. Aquí hi ha una mena de traïció de la famosa síndrome del niu buit. És a dir, et sents culpable per fer-te gran.

Créixer les obliga totes dues a canviar la relació.
Crec que és més fàcil canviar sent filla.

Per què?
Em ficaré en un jardí. Però crec que algunes mares d’una generació determinada, si els treus el rol de mare, es queden sense res. Per això no volen canviar la relació.

I les filles la volen canviar?
Hi ha gent reivindicant la independència, però després necessiten un tàper de casa els pares. Moltes vegades també són les filles que volen conservar aquesta idea de la mare omnipotent que arriba a tot i que hi és sempre.

I als fills no els passa, tot això?
Les mares exigeixen menys als fills nois, i això fa que la relació sigui més fàcil . I les cures són femenines. Quan les mares necessiten ser cuidades o escoltades, a qui recorren?

Parla de *fillitat*. Per què és important?
Totes les relacions tenen la seva denominació: paternitat, maternitat, germanor... Com és possible que no existeixi un concepte que inclogui tothom, com ser fill? El que no s’anomena no existeix. Si no parlem de *fillitat*, és difícil no repetir una vegada i una altra els mateixos patrons. Penso especialment en els terrenys grisos. Coses que no permetem a un company de feina o una amiga però que amb la mare la gent diu: “Va, és la mare”.

És que la mare representa l’amor incondicional.
I per això tu també els hi deus. Sembla que són relacions que no puguin qüestionar-se. A una mare l’has d’estimar perquè sí? Per això ho volia analitzar.

CARLA TURRÓ

PREMI ARA DE CÒMIC EN CATALÀ
SISENA EDICIÓ
PREMI 10.000€ A L’OBRA GUANYADORA
Tens temps fins al 7 de setembre del 2025 per presentar el còmic en format PDF (19x26 cm) al correu *premicomic@ara.cat*
Tots els detalls a premicomic.ara.cat
Amb la col·laboració de: Generalitat de Catalunya · Editorial Finestres · ara

9 772014 010061 05349